

Det er nemlig den eneste Forstjæl, der bestaaer, at Norske Lov gjælder for Færøerne, og Danske Lov for det øvrige Kongerige; men ligesom største Dele af de Straffebestemmelser, som fandtes deri, ere modificerede og forandrede ved den senere Lovgivning, saaledes findes der i Virkeligheden ikke nogen væsentlig Forstjællighed mellem Norske Lovs oprindelige Straffebestemmelser, navnlig dem, der ere blevene staaende, og de tilsvarende i Danske Lov. Arbejdet har altsaa for en stor Deel kunnet udføres ved netop at tage de paagjældende Paralleler i Norske Lov og at tilføie dem efter den Deel af Paragraphen, som nævner Danske Lov. At den senere Lovgivning i det Væsentlige er ganske eens, vil blandt Andet sees deraf, at der her kun er gjort Forslag til Ophævelse af en enkelt Bestemmelse, et eneste Rescript af 1757, som angaaer et særegent, singularitært Forhold, og efter en omhyggelig Undersøgelse, ikke alene af trykte Kilder, men ogsaa af, hvad der foreligger i Ministeriet af Bøger og Registranter, er det befundet ikke at være nødvendigt at optage Mere end den ene Bestemmelse. Jeg haaber saaledes, at der ikke fra det ærede Things Side vil være Noget at erindre imod denne Udelæggelse for Færøernes Bedkommende, som i alt Fald vil bevirke, at Loven vil blive et Aar tidligere gjældende der.

Utsættelse: Det blev igaar med Hensyn til § 38 fastholdt, at Bevidstløshed, fremkommen ved Beruselse, skal friggjøre for Straf, men der ligger aabenbart mange Trin imellem den absolute Besindighed, ved hvilken den fulde Straf kan blive paalagt, og den fuldkomne Bevidstløshed, der gjør straffri, og for alle disse mellemliggende Trin ville altsaa Alternativer komme til Anvendelse, de mildere for de ved Beruselse halot eller tregvart Bevidstløse, og de strengere Alternativer for dem, der kun ere kvartberusede. Naar man nu sammenligner §§ 215 og 216, vil man see, at den halot og kvart Bevidstløse altid kan faae det mildere Alternativ anvendt gennem § 216, saaledes nemlig at den, der sørger for at være i en saadan Tilstand, som man meget hyppig kan troe, at Bedkommende har været i, der paa Tryk har udtrykt sig saaledes, som man jævnt-

lig finder det, regnes for at have været i en ringere Grad bevidstløs. Man har hørt Folk erklære: Jeg har maaskee udtalt det og det, men jeg veed ikke deraf, thi jeg var dengang ikke rigtig ved mine fulde Fem, og man har seet det taget temmelig mildt, ikke alene for Domstolene, men ogsaa i den offentlige Mening. Man har hørt Folk sige: Da den Paagjældende ikke har været ved sine fulde Fem, idet han udtalte den eller den forresten forbrudte Sætning, har det været spøgende meent og ikke havt noget at betyde. Naar et saadant Tilfælde kommer for Domstolene, maa man altsaa holde sig indenfor Grændsen af det mildere Alternativ, nemlig mellem 100 Rbd. og 3 Maaneders Fængsel, men derved vil § 216 ikke komme til at betyde noget ligeoverfor § 215, og det vil altsaa være meget rigtigere, at man bliver staaende ved § 215, hvorefter der, naar Dommeren vil det, ogsaa er Anledning til at anvende Fængselsstraf. Det er altsaa en daarlig Trøst, der gives i § 216, naar den hele Forstjæl mellem den og § 215 bliver den, at den laveste Bøde, der kan tilkjendes efter § 216 er 100 Rbd., hvorefter den laveste Bøde efter § 215 er 20 Rbd., men dette forekommer mig at være en overordentlig ringe Dpreisning for den, der efter Paragraphens Indledning maa troe, at der skal gives ham en stærkere Dpreisning. I Begyndelsen af § 216 taler man om, at de samme Forseelser eller Forbrudelser, der nævnes i § 215, udføres „i et trykt Skrift eller paa anden Maade, hvorved Uretferdigheden erholdes en større Udbredelse“ — det vil altsaa sige, hvor den bliver mere kvalificeret, — men alt det, hvorpaa en Mand derfor kan haabe, er, at den, der har fornærmet ham, nu, istedetfor at han ellers kunde dømmes til 20 Rbd. Mulct, kan blive dømt til en Bøde af 100 Rbd., og det er ikke meget for Fornærmelser, som maaskee kunne betale sig. Det forekommer mig altsaa, at dette Alternativ slet intet har at betyde. Naar den ærede Minister holder derpaa, fordi det, som han siger, er Lovens System, at der overalt er givet Alternativer, bliver der jo dog et Alternativ tilbage, selv om det ene, nemlig Bøderne, ikke bliver taget med, idet det hedder i § 216: at naar Fornærmelsen fremsættes under Omstændigheder, der i høi